

čtvrtek**1****květen**

Poznej tedy a viz, že zlá a hořká věc jest, že opouštíš Hospodina Boha svého, a není bázňe mé při tobě, dí Panovník Hospodin zástupů.

Jeremiáš 2,19

Návrat domů

Vzpurný syn odchází. Zlomil srdce svému otci, ale to ho netrápí. Chce žít svůj život. To je obraz člověka, který je Bohem bohatě zopatřen, ale přece utíká z Jeho blízkosti.

Kam jde? „Do daleké země“ (Lukáš 15,13). Žije výstředně. Promrhá vše, co má, a ničí svou duši. Aby přežil, vykonává nejnižší práce. Má hlad, ale nikdo mu nic nedává. Pracovníci u jeho otce mají jídla víc než dost, ale on chodí v hadrech a hrozí mu vyhladovění.

Není příliš pozdě na to, aby se vrátil domů? Přemýšlí: Co má říci? Má sebenepatrnější omluvu, aby dosáhl odpuštění? Ne. Nehledá ani výmluvy. Nemá nic, čeho by se domáhal.

Snad by ho otec přijal jako nádeníka. Vstává a vrací se domů.

„A když ještě opodál byl, uzřel jej otec jeho, a milosrdenstvím byv hnut, přiběh, padl na šíji jeho, a políbil ho.“ (Lukáš 15,20) Syn vyznává svůj hřích. V odpověď objímá otec jeho vyhublé tělo v roztrhaných hadrech a říká: „Přineste to roucho první, a oblecte jej.“

Jestliže jste se vzdálili od Boha, nečekejte déle! Vraťte se, a budete přijati jako tento syn.

čtvrtek 1. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek

2

květen

**Mistře, kde bydlíš? Dí jim: Pojdte a vizte.
I šli a viděli, kde bydlil, a zůstali u něho
ten den.**

Jan 1,39.40

Dějiny lidstva jsou vytvářeny úsilím po pokroku. Vyšší životní standard, lepší znalosti ve vědě a technice, zlepšená lékařská péče, spravedlivější zákonodárství – ve výčtu bychom mohli pokračovat. Za pokrokové je ovšem považováno také mnohé, co je ve skutečnosti úpadkem. To, co je nazýváno lepší seberealizací, není často nic jiného než rostoucí egoismus. Liberální pojetí zvyků a morálky, pocíťované mnohými jako pokrok, vede ke zničení hodnot, se kterými je úzce spjato blaho naší společnosti.

Je tradován citát anglického spisovatele, Gilberta K. Chestertona. „Pokrok nespočívá v tom, že nepřerušeně jdeme dále určitým směrem, ale že nalezneme místo, na kterém můžeme zůstat dlouho stát.“ Pokrok tedy nespočívá jen v přijímání změn, ale znamená zároveň hledání pevného stanoviska.

Myslím tu na dva mladé muže, kteří byli v tomto smyslu „pokrokoví“: Ondřej a jeho přítel. Žili asi před dvěma tisíci lety v Izraeli a hledali osobní setkání s učitelem Ježíšem Kristem. Když byl kontakt navázán, nezůstali Jeho následovníky jen po nějakou dobu, ale po celý život – našli „místo, na kterém lze setrvat“. Tím se ale nestali zaostalými lidmi. Jako učedníci Ježíše se ještě mnohému naučili a zažili pronikavé změny. Avšak setkání s Ježíšem dalo jejich životu ten správný základ.

2. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

sobota**3****květen**

Toliko jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí. Pročež mrzí mne to, a želím toho v prachu a v popeli.

Job 42,5.6

Tento výrok bychom možná považovali za přiměřený pro někoho, kdo zcela klesl, kdo cítí, že je na cestě do zahynutí, a chápe, že to tak dál nejde.

Byl ale Job takovým člověkem? Ne, naopak stál mravně velmi vysoko, a nejen to, byl bohabojný; jeho svědomí mu nic nevytýkalo. Bůh sám charakterizuje hned na začátku této knihy jeho ušlechtilé smýšlení slovy: „sprostný a upřímný, bojící se Boha a varující se zlého“ (Job 1,8; 2,3). Neumíme si představit, do jaké míry Job věděl, jak ho Bůh posuzuje. Asi také netušil, že je pozorován ne-

jen Bohem, ale také satanem. Ten totiž zpochybnil pohnutku Jobovy bohabojnosti. – Ale Bůh se Joba zastal, i když to Jobovi zůstalo skryto.

Jak ale potom došel ke zničujícímu úsudku o sobě samém? To je tak: Job onemocněl velmi bolestivou nemocí a ve svém zoufalství došel tak daleko, že kolísala jeho důvěra v Boha. V nejvyšší tísní se ale uplatnila jeho víra a Job zvolal: „Já vím, že vykupitel můj živ jest!“ (Job 19,25) Nakonec mu jeho přítel Elihu ukázal pomocí přírodních sil, že Bůh, kterého tyto síly poslouchají, musí být mnohem větší než ony. A Bůh sám mu představil některá ze svých nejsilnějších stvoření, která člověk ani zkrotit nemůže. Tu Job porozuměl, kde je jeho místo před Bohem: „v prachu a popeli“.

S počestností před Bohem nevystačíme; všichni potřebujeme Spasitele, který se nás ujme: Ježíše Krista!

3. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

4

květen

Všicknit zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží. Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši.

Římanům 3,23.24

Myšlenky k Epištole Římanům

Aby se ztracení hříšníci stali vhodnými pro Boží slávu, muselo se stát něco zásadního. Nemohli být ospravedlněni *jen tak*. Přesto se ospravedlnění děje zdarma, to znamená, že je darováno, je to dar Boží volné milosti. Jak to může být?

Předpokladem pro ospravedlnění hříšníků je dílo vykoupení Ježíše Krista. V něm nalézá Bůh spravedlivý základ, na kterém může odпустить provinilým hříšníkům a dát ještě více. Jsou osvobozeni od veškeré viny, jsou pro-

hlášení za spravedlivé. Dostává se jim podílu na Boží spravedlnosti (22. verš). To všechno je obsaženo v ospravedlnění. Hříšník na ně nemá nejmenší nárok; zasloužil si opak.

Toto ospravedlnění obdrží jen takoví lidé, kteří obrátí svou důvěru zcela ke Kristu. To bylo řečeno už v 22. verši. Zhřešili sice všichni lidé, ale všichni ospravedlnění nejsou, i když je všem učiněna nabídka.

Dílo vykopení Ježíše Krista je základem pro každé požehnání, které Bůh člověku nabízí a dává. Jen v Něm mají ti, kteří věří, „vykopení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho“ (Efezským 1,7).

To ukazuje, že i když je ospravedlnění a vykopení pro každého hříšníka, který věří v Krista, „zdarma“, pro Krista samého nebylo naše vykopení zdarma. Stálo Jej nejvyšší cenu, cenu jeho života – jeho krev!

(pokračování příští neděli)

4. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **5** květen

**Pakli zapomena se na Hospodina Boha svého... osvědčuji proti vám dnes, že ko-
nečně zahynete.** 5. Mojžíšova 8,19

**Nebo co je platno člověku, by všecken
svět získal, své pak duši uškodil?**
Matouš 16,26

Kufr je sbalen; беру si příruční zavazadlo, doklady, deštník – ještě krátce uvažuji, zda je vše v zavazadle, a pak nasedám do objednaného taxíku. Všechno přesně na minutu, jako obvykle. Ale když chci nastoupit do vlaku, proletí mi hlavou: Zapomněl jsem jízdenku! A nastává zmatek. Všechna plánovaná jednání jsou v nebezpečí, i když můj program není tak obsáhlý jako třeba program předsedy vlády.

Takovéto zapomenutí lze nepochybně napravit. Ale chci se vás, čtenáři, zeptat: „Jste si jist, že jste na nic nezapomněli?“

Nezapomněli jste, že existuje Bůh, který stvořil vesmír a všechno živé na zemi a kterému člověk dluží poslušnost?

Nezapomněli jste, že na konci každého života stojí smrt a že po smrti přijde soud (Židům 9,27)? Pak se musí všichni lidé objevit před Bohem, který každému dá spravedlivou odplatu za jeho činy. „Odplata za hřích jest smrt.“ (Římanům 6,23) A zhřešili jsme všichni.

Nezapomněli jste, že „Bůh již nyní zvěstuje lidem všechněm všudy, aby pokání činili“? (Skutky ap. 17,30) – a to hned, neboť zítra může být již příliš pozdě.

Nezapomněli jste, že Bůh tak miloval svět, že vydal svého Syna Ježíše Krista k záchráně hříšného a ztraceného člověka?

5. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

6

květen

Dí jemu Ježíš: Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.

Jan 20,29

„Rád bych věřil všemu, co je v tomto kalendáři,“ řekne někdo, „ale mnohé je příliš fantastické! Věřící snad autoři sami všemu, co mluví nebo píšou?“ – Předem říkám: Ano, věříme tomu! A lidé s pochybami tu nejsou jen dnes. Podívejme se krátce na apoštola Tomáše. Ten věřil v Ježíše Krista jako budoucího krále Izraele. Ale nenechal stranou svůj kritický rozum. Jeho přátelé mu vyprávěli, že viděli svého ukřižovaného Pána živého. To pro něho bylo příliš. Vždyť přihlížel, jak vojáci přibili jeho Pána na kříž a jeden z nich probodl kopím Jeho bok. S kým se takto zachází, ten je mrtvý, to je jisté. Aby mohl vě-

řit, že je zase živ, muselo by to být hodnověrné. Musel by mít o tom nějaké důkazy.

Tomáš na ně nemusel dlouho čekat. O několik dní později byl shromážděn s ostatními apoštoly za zamčenými dveřmi. Náhle stál Pán mezi nimi a řekl Tomášovi: „Vlož prst svůj sem, a viz ruce mé, a vztáhni ruku svou, a vpusť v bok můj, a nebudiž nevěřící, ale věrný!“ Tu zvolal Tomáš přemožen: „Pán můj a Bůh můj!“ Už nebylo těžké uvěřit.

Apoštol Jan se na konci svého Evangelia za tyto skutečnosti působivě zaručuje. Opravdoví křesťané uvěřili v Božím slově této zprávě očitých svědků. A pak zakusili ve svém vlastním životě to, že Ježíš Kristus žije!

6. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **7** **květen**

**Nebývej moudrý sám u sebe, boj se Hospodina, a odstup od zlého!
Počátek moudrosti jest bázeň Hospodina, a umění svatých rozumnost.**

Příslaví 3,7; 9,10

Achitofel

Achitofel byl rádcem krále Davida. Praví se o něm: „Rada pak Achitofelova kterouž dával toho času, byla, jako by se kdo doptával na řeč Boží.“ (2. Samuelova 16,23) Achitofel byl vynikající kapacitou ve svém oboru!

Ale tento muž byl spekulantem, silně vypočítavým spekulantem, který měl neomezenou důvěru ve vlastní úsudek. Věrnost pro něho mnoho neznamenal, osobní výhody

a získá všechno. Kvůli svému prospěchu změnil Davidovu družinu za družinu jeho vzpurného syna Absolona. Jeho rada, kterou dal Absolonovi, byla výborná jako vždy, ale nenašla sluchu. Jeho doporučení bylo zavrženo. Achitofel byl dost bystrý, aby poznal, že odmítnutí jeho návrhu přinese Absolonovi jen neštěstí. Spekuloval – a ztratil. Vrátil se domů a vzal si život.

Při všem důvtipu a chytrosti chyběla Achitofelovi Boží bázeň. Ta je počátkem moudrosti. Nespekuloval tedy proti lidem, ale proti Bohu. Kdo spekuluje proti Bohu, prohraje vždy. Ještě dnes se chtějí lidé, kteří jsou často méně bystří než Achitofel, měřit s Bohem. Jak bláznivé! Na této cestě nikdy nepochodí. Pouze cesta pokory před Bohem vede k cíli.

7. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek**květen**

Tedy Ježíš pohledv na něj, zamiloval ho, a řekl jemu: Jednoho se nedostává. Jdi, a cožkoli máš, prodej, a dej chudým, a budeš míti poklad v nebi; a pojď, následuj mne!

Marek 10,21

Mladý muž, který přišel k Ježíši Kristu, byl vzorem pro své okolí. Ve vši upřímnosti žil podle zásad Mojžíšova zákona a od mládí následoval příkazy, které Hospodin Svému lidu předložil. Nebylo tedy vše v pořádku? Skutečnost, že přichází k Ježíši a sklání se před Ním, ukazuje, že v jeho srdci byla ještě skrytá touha. Toužil po jistotě věčného života. A jedno mu bylo jasné: O tom musí mluvit s Pánem Ježíšem. To byla jediná správná cesta.

Když potom vyprávěl Pánu o svém snažení, slyšel od Něho odpověď, kterou jsme četli v dnešním biblickém verši. – Musí ale tedy každý, kdo chce obdržet věčný život, prodat všechny své statky? Ne, zůstává pravdou, co Pán řekl na jiném místě, že „každý, kdo věří v něho, nezahyne, ale má život věčný“ (Jan 3,16). Tento muž chtěl ale k cíli přijít prostřednictvím svých dobrých skutků, a tedy mu Pán dal na srozuměnou: Jestliže to chceš, pak ti v tvém úsilí chybí ještě něco; pak musíš učinit také toto a opravdu milovat svého bližního jako sebe samého. – A na tom bychom ztroskotali všichni.

Proto Bůh otevřel cestu, na které vírou ve Spasitele Ježíše Krista obdrží odpuštění a věčný život každý, kdo Mu přinesl vinu svého života a vyznal své hříchy. Krok k této cestě by měl udělat každý z nás. Mladý muž tehdy „odešel, truchliv jsa“, protože se na samovolné cestě nedostal dále z místa.

8. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek

9

květen

Není člověka, kterýž má moci nade dnem smrti.

Kazatel 8,8

**Dnové naši jsou jako stín běžící po zemi
beze vsí zástavy.**

1. Paralipomenon 29,15

Na jednom rozpadlém statku s letopočtem
1828 byl nápis:

Žiji a nevím, jak dlouho.

Zemřu a nevím, kdy.

Cestuji a nevím, kam.

Udivuje mne, že jsem tak šťasten.

Autor těchto řádků již dávno dokončil svoji životní cestu. Všechny jeho otázky jsou nyní zodpovězeny – ale on se již nikdy nevrátí zpět! Žádný člověk nezná předem den své smrti ani délku svého života. To ví Bůh sám. Jen jedno věděl tento muž, že smrt je jistá.

Třetí výrok tohoto nápisu je zdrcující. Člověk je na cestě do věčnosti, na cestě, ze které není návratu – a neví kde ta cesta končí? Nemá žádnou jistotu o cíli své životní cesty. V nejdůležitější otázce života nemá jasno!

Přesto se cítil šťastný, a to ho udivovalo. Ale nezhrozil se nakonec? Pokud nevím, že patří Kristu a jednou budu u Něho v nebi, pak končí moje cesta v místě věčného trápení, které Bible nazývá peklem. Dábel člověku namlouvá: Jez, pij, buď šťastný; užij si života, nedělej si starosti s tím, co bude pak! Milióny lidí už takto podvedl a přivedl je k věčnému zahynutí. Bez pokoje s Bohem nemůže být člověk při pohledu na věčnost opravdu klidný a šťastný. V nejhlubším nitru vrtá pochybnost a nejistota.

Pokoj s Bohem člověk nalezne, jen když vyzná Bohu své hříchy. Pak mu Bůh daruje tento pokoj skrze víru v Pána Ježíše Krista.

9. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

10

květen

Schráním se v skrýši křídel tvých.

Žalm 61,5

**Já jsem lehl, a spal jsem, i zas procítíl;
nebo mne zdržoval Hospodin. Nebudu se
báti mnoha tisíců lidí, kteří se vůkol kla-
dou proti mně.**

Žalm 3,6.7

Když Bůh chce, působí nadpřirozeným způsobem. Nebylo tomu tak jen v biblické době. Také dnes to stále ještě prožívají lidé, kteří Bohu pevně důvěřují – jen jich není tolik jako tehdy. Když slyšíme něco, co neumíme vysvětlit, pak bychom to neměli posuzovat z pohledu našich všedních zkušeností.

Poslechněte si zprávu Božího služebníka z období pronásledování křesťanů v Rumunsku před více než deseti lety:

Byl jsem bez přestání sledován kvůli své křesťanské činnosti, která byla považována za ilegální. Po více dnů jsem byl nucen schovávat se v horách před policií. Byla zima. Někdy se ukázali i vlci; ale vlastně jsem se jich bál méně než lidí, kteří byli vzadu za mnou. Když se v noci vlci blížili, řekl jsem: „Teď mě chcete navštívit? – Ale já budu nyní spát. Dobrou noc, přátelé!“ A oni zmizeli.

Jedné noci bylo zvlášť chladno. Byl jsem vyčerpán a modlil jsem se: „Pane, pošli mi nějakou přikrývku, jinak zmrznu!“ Přesto jsem usnul. Chladu jsem si už nepovšiml. Víte proč? – Když jsem ráno procitnul, byla ještě tma. Pohnul jsem se a chtěl jsem se zdvihnout. Tu se těsně vedle mě zdvihlo nějaké zvíře a zmizelo mezi stromy. Byl to pes? – mladý vlk? Nevím. Ale strávilo noc přivinuté těsně ke mně. Bůh je obdivuhodný. Nemohl mi poslat teplejší přikrývku.

10. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

11

květen

... skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši, jehož Bůh vydal za smírce (nebo: „prostředek smíření“), skrze víru ve krvi jeho. Římanům 3,24.25

Myšlenky k Epištole Římanům

Vedle ospravedlnění a vykoupení zde nyní nalézáme myšlenku smíření. Smíření znamená, že Bůh byl plně uspokojen ve Svých svatých požadavcích vzhledem k hříchu. K tomu došlo tím, že Ježíš Kristus vešel ve smrt, aby dal Svou krev ke smíření. Na to ukazuje výraz „smírce“ (nebo: „prostředek smíření“).

Prvním křesťanům ze Židů byl ten výraz známý jako označení pro „slitovnici“, víko truhly smlouvy. Ve svatyni svatých – ve stánku úmluvy nebo později v chrámu – stála tato

truhla a v ní ležely mezi jiným desky zákona s deseti přikázáními. Truhla měla zlaté víko se dvěma zlatými cherubíny. To jsou zvláštní andělé, svatí strážci, kteří slouží Bohu při vykonávání Jeho spravedlivé vlády. – Jaká hrůza by mohla vycházet od této truhly a jejího víka! A přece byla truhla smlouvy středem židovské bohoslužby, i když jen nejvyšší kněz směl vejít do svatyně svatých, a to jen jednou v roce.

Ale tou zvláštní věcí bylo, že na víko truhly bylo jednou v roce, v den smíření, kropeno krví obětních zvířat. Tak to Bůh nařídil; a jen když se tak dělo, mohl Bůh přebývat uprostřed Svého izraelského lidu, aniž by jej musel soudit. Krev jakoby přikrývala vinu; způsobila smíření. Také mezi zákonem v truhle a cherubíny, kteří hleděli dolů, byla nyní krev smíření. Proto to označení „slitovnice“. Z „trůnu soudu“ ve svatyni svatých v Božím příbytku se stal „trůn milosti“.

(pokračování příští neděli)

11. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí

12

květen

Potom i těm na levici dí: Jděte ode mne zlořečení do ohně věčného, který jest připraven ďáblu i andělům jeho.

Matouš 25,41

V 25. kapitole Matoušova Evangelia popisuje Boží Duch zvláštní soudní konání Pána Ježíše. Zpráva začíná v 31. verši slovy: „Když pak přijde Syn člověka v slávě své, a všickni svatí andělé s ním, tedy se posadí na trůnu velebnosti své.“

Ten, jehož lidé kdysi ukřižovali, brzy přijde ve slávě, aby zde zřídil Svě tisícileté království pokoje. To však může učinit jen ve spojení se soudem, neboť do Jeho království nesmí vejít nic zlého, žádný hřích ani hříšník. Proto bude Pán Ježíš při Svém zjevení sou-

dit všechny žijící lidi. Jen ti, kteří přijali zvěstovatele evangelia království, vejdou do slávy království. Druhým řekne: „Jděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného.“ To je peklo.

Bible tedy mluví jasně a zřetelně o skutečnosti pekla. A přece Bůh nepřipravil toto místo věčného trápení pro lidi, ačkoli tam jednou mnoho lidí najde svůj věčný úděl. Vzhledem k lidem, které stvořil, čteme, že „nechce, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili“ (2. Petra 3,9). A tak důvod pro to, že lidé jednou přijdou do pekla, spočívá v jejich tvrdošíjném odporu činit pokání a věřit evangeliu. Ano, Bůh Svě spasení nikomu nevnucuje. Ale kdopak je tak pošetilý, aby odmítl nabídku milosti a pro věčnost šel do pekla?

12. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

13

květen

**Nejlstivější jest srdce nade všecko, a nej-
převrácenější. Kdo vyrozumí jemu?**Jeremiáš 17,9

Několik mladých lidí jednou rozmlouvalo o tomto biblickém místě. Kladli si otázku, co to vlastně znamená, že je srdce *nejlstivější*. Po nějaké úvaze došli k tomuto závěru: Nejlstivější znamená, že srdce má pro všechno výmluvu. Toto vysvětlení se mi zdá velmi výstižné.

Již při prvním hříchu, který se na zemi stal, našel Adam výmluvu, když Bohu řekl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala ze stromu toho, a jedl jsem.“ (1. Mojžíšova 3,12) Tím se pokusil učinit Boha spoluvíníkem, a od té doby zřídka kdy chyběly

výmluvy, pokud byl člověk kvůli nějakému přestoupení volán k odpovědnosti.

Jak o tom smýšlíte? Měli bychom dále obviňovat Boha za všechnu bídu ve světě, za války, útlak a násilí, kterého se my lidé dopouštíme? Zeptejme se také někdy, proč lidé takovéto věci činí! Bůh nám říká: „Myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho.“ (1. Mojžíšova 8,21) Zde žádná výchova nepomůže. „Myšlení“, to jest přemýšlení a plány, zůstává ovlivněno zlem.

„Co se narodilo z těla, tělo jest,“ říká k tomu Pán Ježíš Kristus. Současně ale také ukazuje východisko: „Což se narodilo z Ducha, duch jest. Nedivíš se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi.“ (Jan 3,6.7) Toto nové narození k věčnému životu obdržíme vírou ve Spasitele. Kdo tento krok neučiní, potká se s Ním jednou jako se Soudcem světa, jenže pak už žádnou výmluvu nenajde!

13. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

14

květen

Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

Matouš 9,13

Musíme být nábožní?

Věřící křesťan rozmlouval se svým sousem, jenž si stěžoval na zdravotní problémy a vyprávěl o těžké operaci, kterou bude muset v blízké době podstoupit. Po několika povzbuzujících slovech začal ten věřící mluvit o Ježíši Kristu, který může pomoci a potěšit i tam, kde selhává každá lidská pomoc. Vyprávěl muži o své osobní zkušenosti s Pánem Ježíšem v době, když ztratil svou ženu.

„Závidím vám vaši víru,“ přerušil jej soused, „ale víte, já prostě vůbec nemám náboženské sklony.“

„Nuže,“ řekl křesťan, „já jsem také nemluvil o náboženství, nýbrž o Osobě, která mne tak velmi milovala, že se za mne obětovala. Pán Ježíš nepřišel na tuto zem, aby se obrátil k nábožným lidem, kteří jsou často tak velmi se sebou spokojeni. Také se nesnažil učinit lidi náboženské nebo ještě více nábožné. Obracel se spíše ke všem těm, kteří měli touhu po jiném životě a kteří vzdychali pod břemenem svých hříchů.“

Věřící muž pozval nemocného souseda k sobě na kávu a ukázal mu pomocí různých událostí v Evangeliích lásku Pána Ježíše k těm, kteří musejí procházet utrpením nebo jinými těžkými věcmi. Tento rozhovor se pro návštěvníka stal začátkem Božího působení na jeho srdci.

14. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

15

květen

**V němž máme vykoupení skrze krev jeho,
totiž odpuštění hříchů.**

Koloským 1,14

Vykoupení (1)

Hřích nás přivedl před Bohem do viny, ze které se sami nemůžeme osvobodit. Evangelium nám ale ukazuje Vykupitele, který nás vykoupí ze všech vin. Ale „vykoupení“, záchrana, vyžaduje zaplacení výkupného. Písmo svaté učí, že Vykupitelem je Ježíš Kristus a jako výkupné dal sám Sebe (Matouš 20,28; 1. Timoteovi 2,6). Petr píše věřícím: „Věduce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupeni jste..., ale drahou krví... Krista“ (1. Petra 1,18.19). To je vysoká cena za vykoupení!

Mnoho lidí si myslí, že my sami můžeme dát

něco pro své vykoupení. Bůh ale žádné „sebevykoupení nezná“. Naopak říká: „Stříbro jejich a zlato jejich nebude jich moci vysvobodit“ (Ezechiel 7,19 a jiná místa). Nemůžeme vykoupit ani žádného druhého člověka, jak zřetelně říká 49. Žalm: „Žádný bratra svého nijakž vykoupiti nemůže, ani Bohu za něj dáti mzdy vyplacení, (Neboť by velmi drahé musilo býti vyplacení duše jejich, protož nedovede toho na věky).“ (8. a 9. verš) – Potom ale Písmo pokračuje: „Ale Bůh vykoupí duši mou“ (16. verš), a „hojné jest u něho vykoupení“ (Žalm 130,7). Kristus vykonal to velké dílo, které bylo nutné k zaplacení všech našich závazků, a tak je naše vykoupení v Něm. To čteme nejen v dnešním biblickém slově, nýbrž i v Efezským 1,7: „...v němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podlé bohatství milosti jeho.“ – Může to říci každý z našich čtenářů?

15. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek

16

květen

Zvolení synů očekávajíce, a tak vykoupení těla svého.Římanům 8,23

Vykoupení (2)

Vykoupení, o němž jsme mluvili včera, se vztahuje na duši věřícího křesťana. Souvisí s odpuštěním hříchů. V Epištole Koloským 1,14 je nám řečeno, že „máme vykoupení, odpuštění hříchů“. Takže to je něco, co křesťan již nyní vlastní.

Boží slovo také mluví o vykoupení v budoucím smyslu. Existuje vykoupení, na které ještě čekají i věřící křesťané, totiž vykoupení svého těla. Také zde jde o osvobození. Jak mnohým slabostem, omezením, pokušením a bídám je nyní naše tělo ještě pod-

dáno! Ale i to bude mít jednou svůj konec. Tak jako pro odpuštění hříchů, je i v této oblasti základem pro vykoupení dílo Ježíše Krista.

Praví křesťané jsou Duchem Svatým „znamenáni ke dni vykoupení“ (Efezským 4,30). Vykoupení jejich těla nastane, když Pán Ježíš Kristus přijde pro Svůj lid. Toho nádherného dne vzkříšení budou i těla zesnulých věřících vytržena smrti.

Do té doby budou Boží děti očekávat Pána Ježíše Krista z nebe jako Spasitele, který „promění tělo naše ponížené, aby bylo podobné k tělu slávy jeho, podlé mocnosti té, kterouž mocen jest i všechny věci podmaniti sobě“ (Filipským 3,21). Pak „podobni jemu budeme“, jak říká 1. Epištola Jana 3,2. Vykoupení v plném smyslu, pro všechny oblasti jejich bytí, bude pak šťastným a věčným údělem všech vykoupených.

16. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

17

květen

Nebo základu jiného žádný položití nemůže, mimo ten, který položen jest, jenž jest Ježíš Kristus. 1. Korintským 3,11

Kotvy

Jeden rybář měl zvyk přivazovat svou bárku k velkému řetězu v přístavu. Při opravách, prováděných k zajištění břehu, dělníci zjistili, že tento řetěz byl zakotven na nevybuchlé bombě, která tam spadla během bombardování v letech války 1939–1945. Je zbytečné říkat, že rybář, polekán nebezpečím, v němž se tak dlouho nacházel, spěchal vyhledat bezpečnější místo.

Čtenáři, na čem je zakotven váš současný život? Na vašem zdraví, které je zdánlivě bez problémů, na vašich příjmech, vašich di-

plomech, vašich plánech do budoucnosti? Ústy Šalomouna, muže zahrnutého zemskými statky, nám Bůh říká: „Marnost nad marnostmi, a všecko marnost.“ (Kazatel 1,2)

Na čem zakládáte svou věčnou budoucnost? Neboť smrtí všechno nekončí: „Uloženo jest lidem jednou zemřít, a potom bude soud.“ (Židům 9,27) Tento soud, který si zasluhují všichni lidé, neboť před Bohem není nikdo spravedlivý (Římanům 3,10), podstoupil na kříži Ježíš, Boží Syn. Ti, kteří se utekou k Jeho oběti, nebudou souzeni. Ale „kdo nevěří, již jest odsouzen...“ a „hněv Boží zůstává na něm.“ (Jan 3,18.36)

Nečekejte, chopte se spasení, které vám Bůh nabízí: Ježíš zemřel za vaše hříchy a byl vzkříšen pro vaše ospravedlnění (Římanům 4,25). Pak se Kristus, který je oslavený v nebi, stane vaší „kotvou duše, i bezpečnou i pevnou“ (Židům 6,19.20).

17. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

18

květen

...k ukázání spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů, v shovívání Božím. Římanům 3,25.26

Myšlenky k Epištole Římanům

Bůh dal Krista Ježíše jako prostředek smíření „skrze víru v jeho krev“ (verš 25a). Neboť Ježíšova krev měla být smířením pro všechny hříchy, které učinili věřící z doby Starého zákona – to jsou ty „předešlé hříchy“, a měla učinit smíření pro hříchy těch, kteří „v nynějším času“ (verš 26) uvěří v Krista.

Také věřící staré doby nedůvěřovali ve vlastní spravedlnost, nýbrž v Boha; byli ospravedlněni skrze víru. Ve 4. kapitole to je ukázáno o Abrahamovi a Davidovi. Tam je David citován z 32. Žalmu: „Blahoslavení, jichž odpuštěny nepravosti, a jejichž přikrytí jsou hří-

chové. Blahoslavený muž, kterémuž Pán nepočítá hříchu!“

Tito věřící znali tedy odpuštění. Avšak poznání základu, na kterém mohl Bůh odpustit, bylo asi slabé. V obětních zvířatech mohli vidět poukázání na přicházejícího Vykupitele, mohli obdržet osobní zjevení jako Abraham nebo prorocká sdělení jako Izaiáš, avšak nemohli hledět zpět na již *vykonané* dílo smíření. A proto se také nemohli těšit z takové jistoty víry jako se mohou radovat křesťané dnes.

Bůh však viděl úplné Kristovo dílo smíření v jeho celém dosahu předem. A tak mohl „odpustit“ hříchy tehdejších věřících a být „shovívavý“, dokud Jeho milovaný Syn nepřišel a dílo smíření skutečně nevykonal. Kristova oběť pak zjevila, že Bůh jednal spravedlivě, když odpustil hříchy starozákonních věřících.

(pokračování příští neděli)

18. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **19** květen

**V úzkosti své vzýval jsem Hospodina,
a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel
z chrámu svého hlas můj, a volání mé
před obličejem jeho přišlo v uši jeho.**

Žalm 18,7

**Ale to, což mi bylo ziskem, položil jsem
sobě pro Krista za škodu.**

Filipským 3,7

Ve vlakovém kupé se cestující bavili o všem
možném; jak by všechno mělo a nemělo být.
Stará dáma malé postavy a s vrásčitým ob-
ličejem jim naslouchala. Jeden z cestujících
ji oslovil: „Copak si myslíte vy?“

„Víte,“ odpověděla cizím přízvukem, „co se
mě týče, ztratila jsem všecko. Dříve, ve své
vlasti, jsem byla bohatá a žila jsem upro-

střed své rodiny. Ale občanská válka mi všechno vzala. Již léta jsem sama v cizí zemi. Vykonávala jsem domácí práce, abych měla na živobytí. Dnes už netoužím po ničem z toho, co bylo. Ve své osamělosti jsem našla Boha. Zním Ježíše Krista. V době svého blahobytu jsem nikdy nebyla skutečně šťastná, nikdy vnitřně uspokojená. Ale v Ježíši jsem našla právě štěstí.“

Mezi cestujícími nastalo hluboké mlčení – právem, neboť stojí za to zamyslet se nad proměnlivostí života: dnes blahobyť, zítra snad utrpení, nemoc a bída. Ale vnější neštěstí nemusí zničit naději, neboť právě štěstí nespočívá v pomíjivých statcích, a také ne v lidské lásce, i když je také důležitá. Lze je nalézt jen v Ježíši Kristu. On dává pokoj, radost a útěchu a – věčný život, jehož zdrojem je jen On sám. „Vzývej mne v den soužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slaviti!“ (Žalm 50,15)

19. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

20

květen

A svlékše jej, přioděli ho pláštěm brunátným. A spletše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a dali třtinu v pravou ruku jeho, a klekajíce před ním, posmívali se jemu, řkouce: Zdráv buď, ó králi Židovský. A plijíce na něho, brali tu třtinu a bili jej v hlavu.

Matouš 27,28-30

Ten, který zde nechává bez odporu přejít přes sebe všechna tato příkoří, není nikdo jiný, než Ježíš Kristus, Boží Syn. Jako „král židovský“ byl ve veřejném procesu odsouzen představitelem římské soudní moci k ukřižování, a tak byl pro tvrdé žoldněře zbaven právní ochrany. Brunátný plášť byl posměšnou narážkou na královské roucho a trnová koruna na Jeho hlavě byla výsměšným obrazem královské koruny, nehle-

dě na rány a bolest, které mu způsobila. Proč také brát ohled na někoho, kdo propadl smrti! „Žezlo“, kus třtiny, které Mu dali do ruky, jen ještě jasněji ukázalo, co si mysleli o Jeho království. Když Mu potom třtinu vzali, bili Ho do hlavy. Takovou zprávu snad nikdo nemůže číst bez hlubokého pohnutí.

Jak mohl Bůh dopustit, aby Jeho milovaný Syn byl ponížen a trýzněn takovým ohavným způsobem, nemluvě o ukřižování samém? Odpověď je tak jednoduchá jako významná: Bůh přenechal vědomě to, co velice milovala Jeho duše, rukám nepřátel. Tak to předem vyjádřil prorok Jeremiáš (12,7). A Bůh šel přitom ještě o krok dále. Vykonal na Něm soud a potrestal Ho za cizí hříchy. To je nepochopitelné! Ale takový byl Boží plán. – Všechny lidské krutosti jen ještě vyzdvihly a ozářily oddanost a lásku Pána Ježíše Krista.

20. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

21

květen

Byli jste zajisté někdy temnosti, ale nyní jste světlo v Pánu.

Proto nebývejte neopatrní, ale rozumějící, která by byla vůle Páně.

Efezským 5,8.17

Pátá žárovka

Kvůli rodičům jsem prohlásil, že půjdu na zvěstování evangelia. Evangelium samo mi však bylo lhostejné, i když obě mé sestry už přijaly Pána Ježíše jako svého Spasitele.

Večer jsem seděl v sále mezi mnoha posluchači až vzadu. Byl jsem pevně rozhodnut, že poslouchat nebudu. Z dlouhé chvíle jsem pozoroval lidi a prohlížel si sál, obložený stropu a velký lustr, který visel uprostřed. V jedné skupině pěti žárovek svítily jen čtyři. Tu

jednu by snad mohl někdo vyměnit! – Náhle začali všichni přítomní zpívat. Vůbec jsem si nevšiml, že kazatel usedl a hodina skončila. U východu jsem vyměnil několik slov se známými a šel jsem domů.

Z celého kázání jsem si neodnesl jediné slovo. A přece se Bůh dotkl mého svědomí. V noci jsem nemohl usnout. Stále jsem myslel na ten velký lustr uprostřed sálu. Z pěti žárovek svítily jen čtyři. Ta pátá byla tmavá, bez záře, bez tepla. – Nebyl to obraz naší rodiny? Čtyři lampy hořely: můj otec, moje matka a mé dvě sestry. A já? Já jsem byl bez světla, bez tepla, mrtvý v Božích očích. Vrh jsem se na kolena a prosil jsem o odpuštění svých hříchů. Bůh obrátil můj pohled ke kříži. Vírou jsem uchopil spasení a byl jsem zachráněn. Nyní v naší rodině svítí všech pět světél.

21. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

čtvrtek

22

květen

**Aj, Bůh silný spasení mé, doufati budu,
a nebudu se strašiti.**

Izaiáš 12,2

Jistota spasení

Je mnoho lidí, pro něž je věčná blaženost jejich duše zcela nejistou věcí. Někteří jsou dokonce toho mínění, že tomu tak má být; jistotu o spasení obdržíme teprve po tomto životě. Prý je to pýcha, když někdo sám o sobě říká, že si je jist plným odpuštěním svých hříchů.

Ale tento názor neodpovídá poučením Bible. Snad je to chybějící známost. Pokud člověk neví, co říká Boží slovo, nemůže to pro sebe vírou uchopit. Pak není divu, že mu chybí jistota a radost ze spasení.

Jestliže člověk v Božím světle vidí svůj život jako hříšný a bez výhrad vyzná své hříchy Bohu (Bible tomu říká: „činit pokání“), pak ho Bůh přijme. Ukáže mu zástupce na kříži na Golgotě, Svého jediného Syna, a na základě Jeho smírcího díla mu odpustí.

A co má dělat omilostněný hříšník? Věřit, že to je pravda jako všechno, co nám Bůh ve svém Slově říká: „Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (1. Jana 1,9) „Kdo věří v Syna, má život věčný.“ (Jan 3,36) „A já život věčný dávám jim.“ (Jan 10,28) „Kdo bude žalovati na vyvolené Boží? Bůh jest, kterýž ospravedlňuje. Kdo jest, ježto by potupil? Kristus jest, který umřel, nýbrž i z mrtvých vstal, a který i na pravici Boží jest, který i oroduje za nás.“ (Římanům 8,33.34) – Věříš tomu?

22. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek

23

květen

Nebo i Syn člověka nepřišel, aby mu sloužili, ale aby sloužil, a aby dal duši svou na vykoupění za mnohé.

Marek 10,45

Marek (nebo také Jan Marek) byl spolupracovníkem apoštola Pavla. Byl přítom, když Pavel nastoupil svoji první misijní cestu. Ale na začátku nebyl dobrým spolupracovníkem. Ze Skutků apoštolských 13,13 a 15,37.38 poznáváme, že už ho netěšilo cestovat a spolupracovat s apoštolem. Jednoduše se tehdy od práce odvrátil.

Později o něm čteme, že byl zase v pořádku (2. Timoteovi 4,11). Možná že se divíme, že Bůh dal zrovna jemu, jenž měl takovou minulost, úkol představit Pána Ježíše jako do-

konalého Služebníka; neboť o tom svědčí Marek ve svém Evangeliiu. Ale snad právě vědomí vlastního selhání v práci mu otevřelo oči pro to, jaký byl jeho Pán absolutně věrný Boží služebník.

Klíčovým slovem tohoto evangelia je slovo „(i)hned“. Neustálá činnost v plnění Boží vůle vyznačovala Ježíše Krista jako člověka na zemi. Rodokmen v tomto Evangeliiu chybí. K čemu také? U služebníka, případně dělníka, není původ rozhodující. Marek také neuvádí doslovná znění kázání Páně. Není zde žádná nečinnost; vše směřuje ke splnění úkolu, který dal Pánu Ježíši jeho Bůh: dílo na kříži, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení.

Na konci Markova Evangelia nacházíme zmrtvýchvstalého Pána, jak usedá po Boží pravici. Učedníci pokračují v práci, kterou ve světě začal jejich Mistr. V kapitole 16,20 pak čteme: „A Pán jim pomáhal...“ Sloužil znovu! A stále ještě slouží.

23. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

24

květen

**(Kristus) hříchy naše na svém těle sám
nesl na dřevě.** 1. Petra 2,24 (přel.)

**Aj, nyní jest čas příhodný, aj, nyní dnové
spasení.** 2. Korintským 6,2

Každému, kdo přijme Ježíše Krista, je nabízeno dokonalé vysvobození. Aby nám náš Spasitel takové vysvobození zajistil, musel sám Sebe obětovat na golgotském kříži. A tak je tu připraveno, milý čtenáři, také pro vás, pokud o ně máte zájem.

Svět má ovšem své vlastní představy. Nevěří v Krista, a proto se lidé chovají, jako by Kristus ani neexistoval, jako by Jeho zmrtvýchvstání, to, že obdržel všelikou moc jakožto Pán, a Jeho budoucí příchod byly jen nějaké fantazie. Každému je dovoleno mít své vlastní názory, tak se lidé hájí. – Snad v nynější době!

Nikdo však nebude moci zůstat navždy nevěřícím, a proto stále důrazně mluvíme o této otázce. Pro všechny, kteří nyní, když je jim nabízena Boží milost, trvají na své nevěře, bude jednou příliš pozdě – totiž pak, když se budou muset postavit skutečnosti tváří v tvář.

Až se Ježíš Kristus ukáže oděn autoritou nejvyššího Soudce, nebudou už žádní nevěřící. Pak Jej „uzří všeliké oko“ (Zjevení 1,7) a On tento svět vezme k odpovědnosti, protože pohrdl Bohem a Jeho Synem Ježíšem Kristem.

Až mrtví vstanou k soudu a objeví se před velkým bílým trůnem (Zjevení 20), nebudou už žádní nevěřící.

Pro nespasené lidi zůstane jen věčný žal nad tím, že odmítli Boží milost, která jim byla nabízena.

Dnes má ještě každý příležitost být od takového hrozného údělu vysvobozen!

24. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

25

květen

...Kristu Ježíši, jehož Bůh vydal za smírci, ...k dokázání spravedlnosti své v nynějším času, k tomu, aby on spravedlivým byl, a ospravedlňujícím toho, kterýž jest z víry Ježíšovy.

Římanům 3,25.26

Bůh dal vlastního Syna jako smíření za hříchy ztracených lidí (srovnej s 1. Jana 2,2). Smíření Ježíšovou krví byla nezbytná nutnost, jestliže měl Bůh hříchy odpustit a zároveň se sám prokázat jako spravedlivý. V 5. Mojžíšově knize totiž Boží zákon žádá: „...tedy spravedlivého ospravedlní, a nepravého odsoudí.“ Ale zde čteme, že to je Bůh sám, který provinilé hříšníky ospravedlní!

To může být jen proto, že ve smírcí smrti Krista byla úplně a s konečnou platností vyřízena každá otázka ohledně hříchu člověka. Kri-

stovou smrtí obdržela Boží spravedlnost vzhledem k hříchu naprosté zadostiučinění. Vina všech lidí, kteří uvěří v Krista, ležela na Kristu; On za ni nesl trest.

Celý dluh je zaplacen. Proto se Bůh prokazuje nejen jako milostivý, nýbrž jako spravedlivý, když odpouští provinilým hříšníkům, když je prohlašuje za spravedlivé.

Bůh nejedná v rozporu, nýbrž v naprostém souhlasu se Svou spravedlností, když nežádá dluh dvakrát, když hřích netrestá dvakrát. Protože Kristus učinil smíření, je požadavkem Boží spravedlnosti ospravedlnit všechny, jimž je smíření přičteno.

A kdo to je? To jsou ti, kteří svou vinu už neskrývají, kteří ji veřejně vyznávají před Bohem a už nedůvěřují ani ve vlastní spravedlnost, ani nějakému jinému východisku, nýbrž jsou „z víry Ježíšovy“. – Patříte k těmto šťastným lidem?

(pokračování příští neděli)

25. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **26** květen

I řekl mu Ježíš: Amen pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji.

Lukáš 23,43

S jakými pocity se asi tento lotr, který byl ukřižován s Ježíšem, díval na Pána? Nejprve se oba zločinci posmívali a rouhali, pak ale v duši tohoto zločince něco převládlo: viděl svoji vinu, svůj zasloužený trest, a uznal je. Tváří v tvář blízké smrti viděl jasně. A poté, co nejprve vyznal svou vinu, uznal i čistotu a nevinnost Ježíše.

Pak měl odvahu prosit: „Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého!“ Možná že slyšel o tom, že Pán Ježíš zřídí království, a nyní mu proniklo do srdce, že On je Mesiášem. Obrátil tedy svoji naději na

přicházející dobu a uslyšel obdivuhodnou odpověď: „Dnes budeš se mnou v ráji.“ Tento zločinec šel do stejného místa, kam vstoupil po své smrti také Pán: do Božího ráje. Pán Ježíš za něho zaujal místo v soudu; a uvěřivší zločinec vešel s Ním do ráje a bude brzy – jako všichni „v Pánu zesnulí“ (vykoupení) – mít podíl na Jeho slávě.

Skrze Kristovo dílo stojí tento zločinec před Božíma očima čistý. Byl učiněn hodným být „ještě dnes“ v ráji, tedy v tentýž den. Kdo dnes vyzná svůj hřích a uvěří v Pána Ježíše, tomu se rovněž dostane dnes plného odpuštění.

„Se mnou,“ říká Pán ke zločinci. To byla útěcha, kterou zločinci dal. Kristus byl ještě na kříži, a již viděl v tom zločinci ovoce Svého výkupného díla.

26. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

27

květen

Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého, a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.

Žalm 23,6

Dva osobní strážci

Boží dobrota: to je Jeho láska, která se zabývá našimi osobními potřebami. Boží milosrdenství: tím je míněna Jeho náklonnost k lidem, Jeho dokonalá milost. Vykoupený Páně je současně Božím dítětem a stojí pod stálou péčí svého nebeského Otce.

Na tuto skutečnost jsem si vzpomněl, když jsem slyšel o dvou soukromých detektivech, kteří byli najati k tomu, aby sledovali každý krok jedné prominentní osobnosti. Museli

být té osobě v patách jako její vlastní stín, aniž by si toho někdo všiml. Při vystoupeních na veřejnosti nesvěřila ta osoba starost o svou bezpečnost vojákům nebo uniformovaným policejním jednotkám, které by ji při oficiálních událostech obklopily, ale nepřetržitě bdělosti oněch dvou nenápadných detektivů, kteří ostatními lidmi zůstali nepozorováni.

Také věřící často nepozorují péči svého nebeského Otce, a přece je nikdy nenechá na holičkách. Nejen při zvláštních příležitostech, ale „po všechny dny života“ jejich je za všech okolností doprovázejí dva věrní služebníci: dobrota a milosrdenství. Tyto dva „osobní strážce“ při jejich činnosti často nevnímáme, ale máme podivuhodné vědomí o tom, že se o nás náš Bůh a Otec věrně stará, takže můžeme s Davidem říci: „Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všecka dobrodiní jeho.“ (Žalm 103,2)

27. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

28

květen

I odpověděv Šimon, řekl jemu: Mistře, přes celou noc pracovavše, nic jsme nepopadli, ale k slovu tvému rozestřu síť. A když to učinili, zahrnuli množství veliké ryb... To uzřev Šimon Petr, padl k nohám Ježíšovým, řka: Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný.

Lukáš 5,5.6.8

Jak může vzniknout živý vztah mezi tebou a Kristem? Ne pouhým obdivem k Němu anebo třeba uzdravením z nějaké nemoci. Vždyť se z deseti uzdravených malomocných jen jeden jediný vrátil, aby velebil Boha. K živému vztahu dochází jen skrze Boží dílo na svědomí člověka.

Svět má svou vlastní moudrost, svá náboženství a svůj způsob myšlení. S tím vším či-

ní evangelium krátký proces. Ukazuje mi, že potřebuji Spasitele a Ten že tu je.

Jestliže někdo nemůže oprávněně říci: Já Ho mám – pak je otázkou, zda Ho chce mít. Jestliže řekneš ano, pak jsi u Něho vítán.

Když Petr viděl to množství ryb, jako by mu spadla rouška z očí a on poznal v Ježíši Boží slávu. Kdo, kromě Boha, mohl do jeho síte shromáždit bohatství jezera?

Tato Boží sláva se dotkla Petrova svědomí a vzbudila v něm vědomí hříšnosti. Proto řekl: „Odejdi ode mne, Pane...“ Co však odpověděl Pán? – „Neboj se.“

Už jsi navázal s Kristem takovýto kontakt? Poznal jsi, že jsi hříšník a že sám o sobě nic nejsi? Můžeš se Biblií zabývat svou učeností a svými city. Ale to nestačí. Tvé svědomí musí mít co dělat s Kristem. Jak je to jednoduché! Kristus jako by říkal: Když poznáš, že Mne potřebuješ, a budeš po mně toužit, pak Mne budeš mít. Neboj se!

28. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

29

květen

Nebesa vypravují slávu Boha silného.

Žalm 19,2

**Zákon Hospodinův jest dokonalý,....,
Hospodinovo svědectví pravé....,
Rozkazové Hospodinovi přímí.**

Žalm 19,8.9

Bůh... nám mluvil skrze Syna.

Židům 1,1

Tři svědectví

Blázen (*tak ho nazývá Bůh*) říká v srdci svém: „Není Boha.“ (Žalm 14,1)

Jeden filozof řekl: „Bůh je mrtev.“

V průběhu kongresu volnomyšlenkářů bylo vydáno toto prohlášení: „Věda nebojuje proti Bohu, věda Jej činí zbytečným.“

Tyto výroky zjevují velkou bídu. Člověk se chce zbavit Boha a neví, jak se zachovat: Jeden říká, že Bůh neexistuje, druhý tvrdí, že je mrtev, a třetí prohlašuje, že Ho nepotřebuje. Všichni hledají v neklidu, který nedovedou zcela rozptýlit, odpověď na otázky, které hýbají jejich myslí. Odpověď nenajdou, protože odmítají Boha.

A přece se Bůh nenechal bez osvědčení. Zjevil se v mocném dílu *stvoření*. A dělá více než jen to: Mluvil k nám. Máme *Jeho Knihu, Bibli*, která obsahuje slova, jež diktoval On sám skrze Svého Ducha služebníkům, kteří byli schopni je přijmout a předat dále. Nakonec mluvil prostřednictvím lidských poslů a přišel den, kdy se Bůh dal poznat v Synu. Bůh sám přišel na zem, aby se setkal s lidmi a podal jim svědectví o Své lásce (Židům 1,1.2). Ježíš, který se narodil na světě, aby zde žil životem člověka, je Boží Syn, který je jedno s Otcem po celou věčnost.

29. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek

30

květen

Neboť není ten strom dobrý, který nese ovoce zlé, aniž jest strom zlý, který nese ovoce dobré. Každý zajisté strom po svém vlastním ovoci bývá poznán.

Lukáš 6,43.44

Ondřej toho večera přijal Ježíše za svého Spasitele. Ráno běžel rychle vyhledat svou starou tetu, která se zajímala o spasení jeho duše, a řekl jí, že se obrátil. Očekával, že mu vyjádří svou velkou radost, ale ona mu prostě odpověděla: „Strom se pozná podle svého ovoce.“

Ondřej byl zklamán, ale tato odpověď se ukázala být užitečnou. Pochopil, že má svým chováním dokázat, že v něm Bůh vykonal změnu. O tom píše apoštol Jakub: „VÍ-

ra, nemá-li skutků, mrtvá jest sama v sobě... Já tobě ukáži víru svou z skutků svých.“ (Jakuba 2,17.18) Trvá na skutcích, neboť ty mohou lidé vidět. Jsou *projevem nového života*, který nám Bůh dá, když zároveň přijmeme Jeho verdikt: „Všichni zajisté zhřešili,“ (Římanům 3,22) a spasení, které nám nabízí skrze smrt Pána Ježíše na kříži: „Spravedliví pak učinění bývají zdarma, milostí jeho, skrze vykoupení, které se stalo v Kristu Ježíši.“ (Římanům 3,24)

Tyto skutky jsou *skutky víry* a ukazují, že člověk je spasen. Jsou připravené Bohem samým na cestě každého člověka, který se „znovu narodil“. Duch Svatý v něm přebývá. Dává mu moudrost k rozeznání a sílu, aby je mohl vykonat. Vše je od Boha, pro Boha skrze Ježíše a v moci Ducha Svatého.

30. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

31

květen

Lid tento vzpurný jest, synové lháři, synové, kteří nechtí poslouchati zákona Hospodinova; kteří říkají vidoucímu:... mluvte nám pochlebenství, prorokujte oklamání, sejděte s cesty, svozujte od stezky, nechať se vzdálí od tváři naší Svätý Izraelský.

Izaiáš 30,9–11

Neposlouchal...

Zatím co Ježíš kráčí ke kříži, Jeho stezka se stává stále těsnější. Z těch, kteří Jej následovali až do této chvíle, Jej jeden po druhém opouštějí. Jidášova zrada (Lukáš 22,47–53), Petrovo zapření (Lukáš 22,54–62), posměch, rány a útržky (Lukáš 22,63–65), výslech před Pilátem (Lukáš 23,1–7), tolik bolestných chvil před hroznou hodinou na kříži. A nyní je před Herodem Antipou (Lukáš

23,8–12), králem, jenž si nedělal kvůli ničemu svědomí a jehož Pán srovnal s liškou (Lukáš 13,32), jenž byl otrokem svých žádostí a jenž zločinně vylil krev Jana Křtitele (Marek 6,20–29). Herodes se zaradoval, když viděl Ježíše, ale byla to jen čistá zvědavost. Představoval si, že před ním učiní nějaký zázrak. Velmi se mýlil. Dlouze se Ježíše vyptává, ale Ten mu nic neodpovídá. Tehdy s ním jedná s opovržením, obléká Jej v bílé roucho a posílá zpět k Pilátovi.

Herodes slyšel pravdu několikrát skrze svědectví Jana Křtitele. Neposlouchal, a aby umlčel hlas toho, jenž mu oznamoval jeho chyby, uvrhl ho do vězení a potom sťal. Ježíš mu už nemá co říci... až do dne, kdy způsobí, aby se objevil před velkým bílým trůnem z Knihy Zjevení 20. Bude to hrozné setkání.

Čtenáři, kolikrát mluvil Bůh tím či oním způsobem k tobě? Odmítal jsi Jeho volání až do dnešního dne? To, které se na tebe obrací dnes tímto lístkem, je možná už poslední.

31. květen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN